

Endless Love

Contents

Endless Love	1
1. Chương 1: New Home	1
2. Chương 2: Lost Memory (*)	3
3. Chương 3: Recall Memories	5
4. Chương 4	7
5. Chương 4-2	9
6. Chương 5: Trip Down To Pensieve Land	11
7. Chương 6: Sex To Make You All Love Me Again	13
8. Chương 7: Loves, Memories, And Babies	14
9. Chương 8: Somewhere In The Back Of My Mind	17

Endless Love

Giới thiệu

Disclaimer: Họ đều thuộc về J. K. RowlingPairing: DrarryGenre: Humor/RomanceRating: MStatus: 8 chap pleted)Edito

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/endless-love>

1. Chương 1: New Home

Đã được một tháng kể từ khi Harry cùng Draco dọn đến ngôi nhà mới của riêng hai người. Harry rất thích khu vườn ở sân sau, nơi có một bàn trà dưới mái hiên nhỏ để ngồi và ngắm nhìn thiên nhiên. Draco và Harry dành hầu hết thời gian để thư giãn và cho nhau, tất nhiên. Harry yêu mến ngôi nhà ... hay đúng hơn là biệt thự Draco đã mua. Biệt thự rất lớn, đẹp và hoàn hảo cho một gia đình tương lai. Mẹ Narcissa thường xuyên ghé thăm, và chú Sirius thì đã đến gần như mỗi đêm cùng với chú Remus và họ sẽ ăn tối với gia đình Malfoy mới.

Vào một buổi chiều thứ bảy, Draco ôm Harry ngồi trên xích đu. Anh đặt một nụ hôn nhẹ trên trán Harry. “Anh vừa mới nhận được một đề nghị làm việc ngày hôm nay.”

Harry cười toe toét. ” Thật vậy sao? Ở đâu?”

“Ở Bộ Pháp Thuật, Harry.”

“Vâng, làm những gì?”

“Họ nghĩ rằng anh có thể làm một Thần Sáng bán thời gian.”

“Thật sao? Tuyệt vời, Dragon của em!”

Draco mỉm cười. “Anh biết là em sẽ rất vui mà, nhưng anh yêu cầu họ thay đổi giờ làm việc một chút, vì vậy anh sẽ không phải làm việc từ sáng đến khuya. Họ đã đồng ý với đề nghị của anh và đang chờ lời đồng ý từ anh.”

Harry trao cho anh một nụ hôn ngắn. “Đồng ý đi Dragon của em, em nghĩ đó là một cơ hội tuyệt vời, như vậy chúng ta sẽ không bao giờ hết tiền và thậm chí đủ cho cả những đứa con của chúng ta nữa!” (Xí, cho tôi xin đi, nhà Malfoy mà thiếu tiền thì đếch có thằng nào đủ nhé!! *vênh mặt 45 độ*)

Draco cười. “Harry, với tất cả các tài sản mà chúng ta đang có hiện tại thì đủ cho em sống sung túc đến tận kiếp sau đó.”

Harry nhún vai. “Nhiều tiền một chút đâu có sao!”

Draco mỉm cười và hôn lên chóp mũi cậu. “Ừ, không sao ... nhưng, anh muốn biết, em có chắc em sẽ ổn khi ở đây một mình cả ngày chứ? Em biết đấy, anh sẽ phải đi làm từ khoảng 8 giờ sáng, trở về ăn trưa, sau khi kết thúc công việc anh sẽ về nhà lúc 4-6 giờ chiều và có thể muộn hơn. “

Harry mỉm cười. “Em nghĩ mọi thứ sẽ ổn thôi, bên cạnh đó, luôn luôn có một ai đó qua đây thăm em và như vậy, em có thể trở nên độc lập hơn trong thời gian này, em nghĩ thế sẽ tốt hơn cho công việc của anh sau này.”

“Ok, vậy anh sẽ nhận việc.”

...

Hôm nay là thứ hai và Harry đang hôn chào tạm biệt với Draco trước khi anh đi làm. Harry biết, ở trong ngôi nhà to lớn này cậu chẳng thiếu việc để tiêu khiển, và cậu luôn luôn tìm thấy một cái gì đó mới mẻ để xem hoặc làm. Cậu đã dành cả ngày để dọn dẹp xung quanh nhà ... và tất cả những thứ cần làm sạch mặc cho Draco đã khẳng định rằng ngôi nhà đủ sạch và hoàn hảo cho cả anh và cậu cũng như các thiên thần sau này của hai người. Anh không thích việc trong khi anh đang nghỉ ngơi và muốn có cậu ở bên thì cậu lại đang xoắn xuýt với mớ việc nhà vớ vẩn. Harry cười khúc khích khi suy nghĩ về hành động ngọt ngào của chồng mình trong lúc chuyển kênh TV. Cuối cùng, cậu tìm thấy một chương trình mà cậu có thể chấp nhận được, cậu xem chăm chú và thiếp đi trên tấm đệm mềm mại của chiếc ghế dài màu trắng. Bị đánh thức bởi tiếng mở cửa. “Draco?” Harry gọi, liếc nhìn thời gian, cậu nhận ra đã đến buổi trưa và anh đã trở lại để ăn cơm cùng cậu. Draco bước vào phòng khách và cười toe khi nhìn thấy Harry, rõ ràng là vừa tỉnh dậy, anh ngay lập tức bật mood Veela’ss. Bước tới chiếc ghế và ngồi xuống, anh cầm lấy bàn chân cậu khẽ vuốt.

“Đánh thức em sao, vợ yêu? Vậy em hãy ngủ tiếp đi và đừng lo lắng về bữa trưa, anh sẽ nấu, được không?”

Harry cười khúc khích và ngồi lên một chút và với cái bụng đang dần lộ hình thì có chút khó khăn. Cậu cúi xuống và trao cho Draco trong một nụ hôn, luồn những ngón tay vào mái tóc của anh. Bàn tay cậu tiếp tục mơn trớn mái tóc bóng mượt của Draco và bị kéo vào một cái ôm ấm áp. Harry khẽ rên trong cổ họng và mở miệng Draco, bắt lấy lưỡi anh cùng khiêu vũ với lưỡi mình. Draco nhàn nhã mặc cho Harry muốn làm gì thì làm. Harry bắt đầu đẩy Draco trở lại vào chiếc ghế dài, hoàn toàn có ý định tiếp tục làm những việc kế tiếp.

Draco—mặc dù không muốn—vẫn phải nói. “Tình yêu, nếu em muốn anh có được một bữa ăn trưa ở nhà hôm nay, anh nghĩ chúng ta nên dừng lại ...” Trước cái bấu môi của Harry anh tiếp tục. “Chúng ta sẽ làm tiếp vào tối nay được không? Trong phòng ngủ ... Nén ... anh, em và đêm ...”

Harry cười khúc khích. “Anh hứa đó.”

...

Khi Draco về đến nhà, Harry đã nấu xong bữa ăn tối. Thịt kho, khoai tây chiên và súp. Cả hai quyết định ăn bữa ăn tối trong phòng ăn, xem một bộ phim đẹp và có một buổi tối yên tĩnh. Tất nhiên, bất cứ khi nào họ vạch ra kế hoạch hoàn hảo cho chuyện đó thì luôn có những kẻ đường như cố tình không biết, và ngay sau khi Ron, Hermione, Blaise và Pansy vào nhà. “Harry! Draco! Bọn tớ đã tụm lại một nhóm và quyết định đến thăm hai cậu cùng nhau!” Pansy hát vui vẻ, ôm chào Harry, và ngồi xuống ghế xem phim với cậu.

Draco đảo mắt. “Tất nhiên, và cái kế hoạch cho một đêm yên tĩnh của bọn này đã vỡ nát bét khi các người quyết định đi cùng nhau.”

Blaise cười và ngồi phịch xuống bên cạnh cô bạn gái lâu năm của mình. Ron đã đi vào nhà bếp để tìm thức ăn. Hermione mỉm cười khi cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Harry. “Thiên thần bé nhỏ, nói cho cô biết, con đang làm gì nào?” Cô hỏi, xoa xoa bụng cậu. Hermione đã trở thành một y sĩ, cô nói rằng cô muốn giúp mọi người chữa lành bệnh và chăm sóc họ. Bây giờ, cô là một trong những y sĩ tốt nhất ở Bệnh viện St. Mungo chỉ sau một thời gian ngắn.

“Hoàn hảo, Mione.” Harry mỉm cười với người bạn thân nhất của mình. Cô trao cho anh một nụ hôn lên má.

“Tuyệt, và tại sao chúng ta không tiếp tục xem phim nhỉ?”

Harry cuộn mình trong vòng tay của Draco với chiếc chăn phủ trên cả hai. Bàn bè của hai người đã ra về một vài giờ trước, nhưng cả anh và cậu muốn ở lại bên nhau và cùng xem TV lâu hơn một chút.

Draco xoa tay theo vòng tròn nhẹ nhàng trên cái bụng nhô ra của Harry. Harry ngáp. “Hmm ... thoải mái,.. Dragon ...” Cậu nghiêng người và tặng cho Draco một nụ hôn nhỏ trên cằm. “Dragon ... em thấy hơi mệt mỗi tối nay, chúng ta có thể sắp xếp thời gian và những ngọn nến ... cho ngày mai?” Harry ngáp một lần nữa, những chiếc răng nanh nhỏ của cậu một ít tiếng clacking dễ thương khi anh khép miệng.

Draco hôn nhẹ lên môi cậu. “Tất nhiên, tình yêu. Nếu em đang mệt mỏi, tại sao chúng ta không đi ngủ?”

Harry gật đầu, đôi mắt rũ xuống. Draco tắt TV, bế Harry vào phòng ngủ.

Draco ôm Harry nằm xuống chiếc giường mềm mại, cậu mỉm cười ngắm nhìn người bạn đời của mình. “Mm ... Em yêu anh, Draco ...” Cậu nói, một cách mệt mỏi.

“Anh cũng yêu em Harry ... chúc ngủ ngon, em yêu.”

Evan's Angel: Ta đã *tung hoa* *bắn pháo* Sau khi suy tính thiệt hơn, khụ, là tìm cảm hứng mới, khụ, là do bệnh đào hố tái phát, khụ, ta quyết định mở hố mới cho mọi người cùng nhảy, là lá la

uốn éo

Evan's Evil: Chứ không phải là tại mi thấy truyện ni ngắn sao đồ lười thói thây??

Evan's Angel: Khụ, bậy hông hà. Ngta nà ngta chỉ muốn làm thêm truyện cho mọi người đọc thôi mờ *tiếp tục uốn éo*

Evan's Evil: Hạn hán lời =.=|||

2. Chương 2: Lost Memory (*)

Sáng hôm sau, Draco đi làm trước khi Harry tỉnh dậy. Anh để một tờ giấy trên bàn, dặn Harry rằng anh sẽ trở về nhà ăn trưa và tốt nhất là cậu không nên làm việc quá sức không thì sẽ biết tay anh. Harry mỉm cười khi đọc lời nhắn của anh, và cảm thấy vui vẻ khi Dragon của cậu luôn quan tâm đến cậu. Harry dành hết buổi sáng để đi dạo quanh nhà và dọn dẹp một chút, tuy rằng nghỉ ngơi thư giãn sẽ tốt hơn cho sức khỏe của cậu nhưng cậu không thể chịu nổi khi phải ngồi yên một chỗ.

Harry đi vào nhà bếp để kiểm tra lại bữa trưa đã chuẩn bị khi Draco bước qua cánh cửa. Anh hôn lên môi cậu. “Chào buổi chiều, tình yêu. Hôm nay em cảm thấy thế nào?”

Harry nhún vai. “Tất cả đều ổn. Mặc dù em muốn làm một cái gì đó ..., nhưng anh biết mà, em đâu có được làm.”

Draco gật đầu. “Ngoan. Vậy tối nay khi anh xong việc, chúng ta sẽ dùng bữa tối ở nhà hàng mà em thích, nhé?”

Harry cười rạng rỡ. “Tuyệt vời!” Cậu ôm cổ Draco”Anh là người chồng hoàn hảo nhất, Dragon.”

Draco hôn lên trán cậu, mỉm cười. “Nào, bây giờ thì ăn cơm thôi nếu em không muốn đồ ăn của chúng ta nguội hết.”

Harry thở dài, nhìn xung quanh nhà, hoàn toàn không có cái quái gì để làm. Cậu chuyển tất cả các kênh, tìm kiếm một kênh cậu có thể dừng lại, và trong giây lát một chương trình lọt vào mắt cậu. “Queer as Folk?” Cậu nhún vai và tiếp tục xem. Một giờ sau, Harry buồn chán tắt TV. “Lạy Merlin, người thực sự không hiểu nỗi sự nhàm chán khi mang thai đâu a!” Cậu nhắc mình ra khỏi chiếc ghế dài, quyết định đi dạo. “Thiệt chán chết mất!” Cậu kéo kéo áo khoác của mình và bước ra khỏi nhà. “Có lẽ mình có thể cười chửi một chút ... mình sẽ không rơi xuống khỏi chửi và nó cũng không thể làm mình bị thương được ...” Cậu tự nhủ, bước đến nhà kho đựng chửi, còn gì thoải mái hơn khi được bay lượn trong không khí và cảm nhận gió luồn vào tóc mình cơ chứ ...

Cậu cầm cây chửi Firebolt của mình, bỏ qua những cú va chạm khi thi đấu Quidditch ...

“Chỉ là một chuyến đi vô hại trên một cây chửi.” Cậu tự thuyết phục chính mình. “Bên cạnh đó, không có điều gì xấu có thể xảy ra cả...”

Narcissa mỉm cười khi bà tiến vào nhà Harry và Draco. Bà rất thích đến thăm Harry, đơn giản vì cậu xứng đáng được như thế. Bà bước vào phòng khách, hy vọng sẽ nhìn thấy Harry đang ở đó, ngủ hay xem TV. Bà rất ngạc nhiên khi thấy căn phòng trống rỗng, bà quyết định vào phòng ngủ nhìn một chút. Khi không thể tìm thấy cậu ở đó, bà đi vào phòng tắm, và nó cũng trống rỗng. Narcissa bắt đầu lo lắng, Draco nói Harry sẽ ở nhà cả ngày, nhưng bà đã tìm kiếm hết nửa còn lại của ngôi nhà cũng không nhìn thấy cậu, và trở nên thận trọng hơn khi mặt trời đang dần ngả về tây. “Harry!” Narcissa gọi. Cậu sẽ không đi ra ngoài! Bà chạy ra ngoài, kiểm tra các khu vườn nơi Harry thường ngồi, nhưng cậu không ở đó.

Bà đang nghiêm túc cân nhắc có nên gọi cho Draco, nhưng bà dừng lại khi nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Narcissa chạy nhanh hết mức có thể có thể kể cả khi bà đang mặc váy và đi đôi giày cao gót nhỏ.

“Harry!” Bà hét lên và chạy đến cơ thể gần bất tỉnh. Harry đang khóc, giọng nói của cậu rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

Cậu ngược nhìn Narcissa, ánh mắt mờ hơi nước và trống rỗng. “Tôi cần Draco.” Cậu thì thầm trước khi ngất đi. Bà dùng một bùa không trọng lượng trên người cậu, nâng cậu lên và vội vã vào nhà. Quyết định gọi Draco bằng bột floo sẽ là tốt nhất, bà nhanh chóng gọi cho anh, nói với anh tình hình của Harry. Draco lao về nhà chỉ trong vài phút, gọi Hermione và ra lệnh cho một nhóm các phù thủy, y sĩ đi với cô.

Harry mở mắt ra, nhìn xung quanh căn phòng. Cậu nhìn sang bên phải, thấy một phụ nhân có mái tóc màu vàng. Người đàn ông ngồi đó nhìn cậu qua hàng nước mắt. “Ừm ... xin lỗi ...” Cậu khẽ hỏi. Người đàn ông nâng lên khuôn mặt của mình, đôi mắt anh sáng lên ngay lập tức.

“Harry! Cảm ơn Merlin, em không sao! Anh đã rất lo lắng. Chờ một chút, anh gọi Hermione.” Harry nhìn bối rối nhìn người đàn ông nhảy lên và hôn vào má anh, rồi bước nhanh ra cửa.

“Ai là Harry?” Cậu hỏi tiếp, bây giờ cậu vô cùng bối rối trước những gì đang xảy ra. Tâm trí cậu trống rỗng; hình như cậu đã quên mất một điều gì đó vô cùng quan trọng, nhưng cậu lại không thể nhớ bất cứ điều gì. Không phải từ hôm qua ... cậu thậm chí không thể nhớ nổi người đã gọi cậu là ‘Harry’ và hôn vào má cậu là ai.

Hermione chạy vào phòng, ngay lập tức ôm lấy Harry. “Ôi, Harry! May mắn là bồ vẫn ổn! Chúng tớ đã rất lo lắng cho bồ. Lúc đầu chúng tớ sợ cậu sẽ bị sảy thai nhưng khi thấy em bé không sao, bọn tớ ngay lập tức liền kiểm tra cho cậu. Cú va chạm đó của cậu thực sự rất mạnh đó.”

Harry nhìn chằm chằm Hermione, “Ai là Harry?” Cậu hỏi lại lần nữa.

Hermione cười, “Thôi nào, Harry, bồ đã làm tội này một phen hú hồn đấy. Và bây giờ thì nói cho mình biết, chuyện gì đã xảy ra khi bồ bị rớt khỏi chỗ đi.”

Harry tiếp tục nhìn chăm chăm cô.

Hermione hoảng hốt. “Harry,...bồ...bồ thực sự không biết tớ đang nói về ai hả?”

Cậu im lặng. nghiêng đầu sang một bên như thể đang cố nhớ lại cái gì đó.

Đôi mắt Hermione tràn ngập hơi nước, cô ngập ngừng nhìn về vị phu nhân ngồi bên giường Harry, nghẹn ngào hỏi lại.”Harry,...bồ có nhớ được điều gì không?”

Harry chớp mắt, “Cứ cho tôi là Harry mà cậu đang nói đi, thì sao?”

Sau câu hỏi của cậu, hai người phụ nữ trong phòng đều chạy ra ngoài. Harry có chút bối rối, cậu chờ thêm một lúc nhưng không có ai trở lại, cậu ngủ thiếp đi và hy vọng khi tỉnh lại, mớ lùm xùm này đã được giải quyết.

3. Chương 3: Recall Memories

Harry thức dậy vào sáng hôm sau, người phụ nữ từ ngày hôm qua và người đàn ông tóc vàng ngồi cạnh giường. Cậu bối rối khi nhìn thấy khuôn mặt anh ta có sự thương xót và buồn bã. Nửa giờ sau, người đàn ông mở miệng.

“Harry, đó là tên của em, đầy đủ là Harry Potter, trên thực tế, thì là Malfoy, nhưng đó là tên khai sinh của em. Mọi người đã suy nghĩ rất nhiều, và quyết định cần phải nói với em ... về bản thân em, và về tất cả mọi thứ mà em đã quên.”

Tất cả mọi việc giống như khi bạn rời khỏi nhà một thời gian dài và cố gắng nhớ lại những gì thuộc về nó.. nhưng bạn lại không thể nhớ ra điều gì.. Họ nói với cậu tất cả về cuộc sống của cậu. Tuy nhiên, họ lại không nói cho cậu bất cứ điều gì về thời thơ ấu của cậu, bởi vì họ không biết nhiều về nó, ngoại trừ việc cậu đã bị đối xử tồi tệ. Vì vậy, cậu đã, đang cố gắng để thích ứng với thực tế là cậu đã kết hôn, với một người mà cậu thậm chí còn không nhớ ... cậu là một phù thủy ... cậu đã đi đến thế giới pháp thuật và cậu ... mang thai. Hermione, người phụ nữ từ ngày hôm trước đã nói với cậu rằng họ sẽ thu thập toàn bộ kí ức của mọi người về cậu và đặt nó trong một vật gọi là “ Chậu Tưởng Ký ”.

Cậu không quan tâm nhiều đến việc đó mặc dù cậu rất muốn nhớ ... Nhớ những kỉ niệm cậu đã có với người đàn ông tóc vàng xinh đẹp bên cạnh ... nhớ tất cả thời gian vui vẻ cùng với người bạn thân nhất của mình ... Nhớ cả việc cậu đã giải cứu toàn bộ thế giới pháp thuật ... Cậu muốn nhớ tất cả.

Cậu muốn biết tất cả về cuộc sống của mình, cuộc sống mà cậu đã bỏ lỡ.

Đêm đó, anh và cô gái tóc vàng, và Harry đã biết anh tên là Draco cùng ngồi trong phòng khách. Họ thảo luận về tất cả mọi thứ, Draco nói với cậu rằng họ là bạn tình, bạn tâm giao. Anh nói với Harry rằng cậu là một Vampire Angel còn anh là một Veela.

Harry hỏi anh về những gì hai người đã có với nhau. Khi hai người yêu nhau, lần đầu tiên của cả hai, tuần trăng mật của họ. Cậu muốn biết tất cả về nó. Đôi mắt của Draco lấp lánh hơi nước khi anh nhớ lại kỉ niệm giữa anh và Harry, anh nở nụ cười buồn với cậu, rõ ràng là cố gắng giữ cho bản thân khỏi khóc lên. Anh chỉ nói với cậu những lời mà Hermione đã nói, hãy chờ đợi.

Harry bối rối khi nhận ra kể từ khi cậu kết hôn với Draco, hai người ngủ cùng giường ... cùng một phòng. “Draco ...” Cậu khẽ gọi, dù vẫn cảm thấy có chút lạ lẫm.

“Sao vậy, Harry?” Draco trả lời kiên nhẫn. Anh muốn được bình tĩnh suốt đêm, trả lời những câu hỏi của Harry một cách tốt nhất có thể.

“Ừm ... tôi sẽ ngủ ở đâu ...?”

Draco dường như bối rối trước câu hỏi này, và cả một chút đau nhói ở trái tim. “À...ừm, anh sẽ ngủ ở trong phòng khách cho đến khi ... cho đến khi em ... em quen với điều này ... hoặc nhớ lại tất cả, ừm...” Anh ta có vẻ không an toàn, và Harry có cảm nhận được điều này có vẻ không bình thường khi cậu liếc qua cô gái tóc vàng.

“Oh ...” Sau đó, cả hai đều im lặng và điều đó đã cho Harry một cơ hội để suy nghĩ. Điều gì sẽ xảy ra nếu cậu không bao giờ nhớ lại được? Sẽ như thế nào nếu cậu lại phải bắt đầu tất cả mọi thứ thêm một lần nữa? Bắt đầu ... yêu Draco trên một lần? Khi suy nghĩ về điều này, đầu Harry hơi nhức và cậu bắt đầu cảm thấy chóng mặt.

Cậu muốn nhớ Draco và tất cả mọi thứ mà họ có, nhưng cậu thật sự không thể. Cậu không nhớ được cậu đã mang thai đứa con của cả hai như thế nào và cả đám cưới của họ nữa. Thật giống như cậu vừa được sinh ra. Cậu không biết làm thế nào để xử lý việc này nhưng cậu biết, cậu nhất định phải nhớ lại được, người chồng của mình và cho tất cả những người khác mà cậu biết.

Ngày hôm sau là ngày Harry học lại các bùa chú. Phép thuật rất đơn giản, Hermione đã nói như vậy. Cậu không bận tâm dù nó rất hấp dẫn, giống như nhìn vào một thế giới hoàn toàn mới.

Hermione nói nếu cậu không bao giờ tìm lại được trí nhớ, cô sẽ dạy cho cậu, hoặc tìm một gia sư riêng để dạy cho cậu tất cả các phép thuật mà cậu từng biết.

Cậu vẫn đang cố gắng để thích ứng với thực tế rằng cô ấy đã từng là bạn thân nhất của mình nhưng vẫn không quen được với bầu không khí xung quanh cô. Cảm giác này giống như khi một đứa trẻ lần đầu tiên đến trường, muốn kết bạn với một ai đó nhưng lại có chút rụt rè.

Cậu sẵn sàng học lại mọi thứ để trở lại như trước kia.

Đêm đó Harry cảm thấy hơi mệt, nhưng cậu khẳng định ở lại xem TV với Draco ... ngay cả khi hai người đang ngồi ở hai đầu của chiếc ghế dài.

Harry có thể cảm nhận được ánh mắt của Draco đang nhìn cậu bối rối. Thậm chí cậu còn cảm nhận được hai má của cậu đang nóng ran đỏ bừng lên. Draco mỉm cười với cậu, một nụ cười rất chân thành và chứa đầy tình yêu. Ngay lúc đó, cậu đã biết, cậu có thể yêu Draco giống như trước đây cậu đã từng làm.

Draco nhích về phía cậu một chút, vẫn giữ một khoảng cách an toàn. “Harry, anh muốn hỏi em một chút ...”

Harry mỉm cười trước sự lo sợ của anh. “Được, anh hỏi đi.”

“Em cảm thấy thế nào về ...về ... quan hệ của chúng ta? Nếu em không yêu anh ... hay nếu em thậm chí không thể chịu được ý nghĩ của việc chúng ta là một cặp đồng tính, em có thể dừng lại ... em biết mà, phải không? Anh không muốn chỉ vì chúng ta đã từng kết hôn ... chỉ vì tình yêu của anh mà em phải trả giá đắt, và chỉ vì chúng ta đang là ‘bạn tâm giao’ mà...ừm ... nó không đồng nghĩa với việc em phải ở lại đây ... Vì vậy, anh phải biết ... em có yêu anh không? ”

Harry nhìn chằm chằm vào anh, sửng sốt bởi những gì anh nói. “Không, tôi xin lỗi, Draco ... Tôi không yêu anh ...” Draco căng thẳng, và Harry biết anh đang cố ngăn lại giọt nước mắt ở khóe mi. “Nhưng, điều đó không có nghĩa là tôi không thể. Tôi chỉ ... Tôi cần phải làm quen với anh một lần nữa, anh biết mà, phải không? Tôi cần phải ... ừm, rơi vào tình yêu một lần nữa.” Cậu mỉm cười một cách yếu ớt. “Tôi đang cố gắng vì tôi cảm thấy nếu tôi có thể rơi vào tình yêu một lần, tôi nghĩ rằng tôi có thể làm như thế lần nữa...” Draco mỉm cười nhẹ nhõm. Harry cười toe toét. “Sẽ tốt hơn nếu anh cùng giúp tôi tìm lại đó.”

Draco cười khúc khích. “Em chỉ cần như vậy thôi, mọi thứ cứ để anh lo.” Anh mỉm cười với Harry. Anh đưa bàn tay về phía cậu như một câu hỏi trong im lặng, nếu như Harry muốn xây dựng lại những gì mà cả hai đã có. (ngọt chết tuôi (_ _))

Harry ngáp ngừng nhìn bàn tay ấy và nhẹ nhàng nắm lấy nó. Draco không thể không mỉm cười như một thằng hề, ngay cả khi anh cảm thấy được giọt nước mắt đang chực chờ rơi xuống.

Họ sẽ trở thành những gì họ đã từng.

Họ sẽ lấy lại tình yêu vô tận của họ.

chấm nước mắt Thương Draco quá (TT_TT)

4. Chương 4

Sáng hôm sau, Harry tỉnh dậy. Cậu cảm thấy hơi...buồn cười. Cậu đã mơ thấy Draco. Hmm, nói là mơ thì khá là nhẹ nhàng! Hai người đã ... làm những điều....trong giấc mơ của cậu... Những điều.....rất thân mật. Cậu nhìn xuống giữa hai chân mình. Sau đó, cậu nhảy dựng lên và chạy thẳng vào phòng tắm, mở vòi sen tắm nước lạnh.

Ai lại mơ về người mà họ hầu như không hề quen biết chứ?! Đặc biệt là những giấc mơ như...như thế.

Harry rên rỉ. Thật xấu hổ. Cảm ơn Merlin khi cậu và anh ở hai phòng riêng.

Sau khi tắm rửa xong, Harry quyết định nên làm gì đó cho bản thân mình hữu ích hơn, và cậu đã cố gắng để chuẩn bị bữa sáng. Cậu đã phải xoay sở hết sức chỉ để ốp vài quả trứng và nướng bánh mì. Ai biết mang thai lại dễ mất sức thế chứ?

“Draco, anh có muốn ăn sáng không?” cậu hỏi to, không có tiếng trả lời. Cậu nhún vai và đi đến các phòng khác nhau, lặng lẽ kiểm tra từng cái. Cuối cùng, cậu tìm thấy Draco trong phòng của anh ấy.

Chuẩn bị mở cửa thì cậu nghe tiếng rên vọng ra từ bên trong. Ý nghĩ đầu tiên của cậu là: Draco bị thương? Nhưng cậu tiếp tục nghe thấy nó và Harry nuốt nước miếng.

“Oh Merlin ... Ugh, Harry, Oh Fuck, em yêu ...”

Bùm! Mặt Harry đỏ bừng. Hai người, ừm, đã kết hôn, và Draco có lẽ, đã lâu không ... làm với cậu.....

Harry vội vã ôm bụng bỏ chạy. (=|||)

~oOo

~Draco bước xuống cầu thang và nở nụ cười. “Chào buổi sáng, tình yêu của anh.”

Harry đỏ mặt. Thật là ngại, khi cậu được gọi tên.....những cái tên khá là đáng yêu, nhưng.... cậu thực sự rất thích nó ... đặc biệt là khi nó được phát ra từ đôi môi của người đàn ông tóc bạch kim tuyệt đẹp này.

Harry mỉm cười ngượng ngùng và đưa một cái đĩa cho anh. “Tôi.....ăn sáng.”

Draco mỉm cười với cậu. “Em không cần phải làm thế, em chỉ cần ăn thôi. Em biết điều này sẽ làm em mệt mỏi mà... em nên nghỉ ngơi, mèo con ạ.”

Harry cười càng tươi. “Mèo con?” Cậu hỏi lại.

Draco hơi đỏ mặt. “Ừ, anh từng gọi em như vậy, vì em mù tịt về độc dược ... và em đã khiến bản thân trở thành con mèo một lần.”

Harry cười khúc khích vì sự ngớ ngẩn của bản thân. “Có vẻ như nó là một nickname phù hợp với tôi, thế tôi có bao giờ gọi anh bằng cái gì khác không?”

Draco gật đầu. “Em đã từng gọi anh là Dragon rất nhiều, vì tên của anh, thậm chí em còn gọi anh là cún con của em nữa.” Draco dường như chìm vào hồi tưởng.

Harry nhướn mày. “Hmm ... tôi có thể hỏi, câu chuyện đằng sau cái tên đó là gì không?” Cậu khẽ hỏi, dù không muốn kéo Draco ra khỏi hồi tưởng vui vẻ của anh.

Draco mỉm cười. “Em có thể hỏi bất cứ thứ gì. Hmm, khi đó chúng ta đang ăn trưa ở Hogwarts và chúng ta đã ...” Anh lùi lại, cố gắng dùng hành động để diễn tả. Nhưng Harry vẫn chưa hiểu lắm. Draco thở dài, bối rối lắc đầu và nói tiếp: “Chúng ta đã.... hôn nhau.... Và, um ... Anh đã gầm gừ... như một con cún. Rõ ràng là anh đã làm thế rất nhiều, và vì anh luôn luôn gọi em là mèo con, nên em quyết định gọi cho anh là cún con của em. Sau đó, anh bắt đầu run run cơ thể... và ... liếm mặt em...”

Khuôn mặt Harry thật sự đỏ như quả cà chua. Cậu cảm thấy vui vẻ khi nghe về những câu chuyện của cậu. Draco hắng giọng. “Ừm, ... anh sẽ... em biết đấy, chỉ cho em ...”

Harry nhận ra ý nghĩa của lời nói đó.

“Ý anh không phải thế ... Anh rất thích ... kể cho em về chuyện của chúng ta ...”

Harry gật đầu, cảm thấy má mình đang nóng lên. “Tôi ... tôi sẽ trở lại ngay...”

Cậu vội chạy nhanh hết mức có thể. Cậu không muốn Draco nhận ra tâm trạng phấn khích của cậu khi nghe kể về chuyện của hai người.

“Không bao giờ là cuối cùng!” Cậu rên rỉ. “Mình sẽ yêu anh ấy một lần nữa! Làm sao đây, có lẽ mình nên ở một mình để suy nghĩ.”

~oOo

~Harry và Draco ngồi trên hai chiếc ghế đối diện nhau và có chút không thoải mái. Rõ ràng là hậu quả của sự xấu hổ từ trước đó. Draco quay người lại gần Harry. “Harry ... em có muốn ... hẹn hò với anh vào tối nay... sau khi Hermione đến với những lọ chứa kí ức về em?”

Harry mỉm cười ngượng ngùng, liếc về phía Draco. “Um, được chứ, em rất thích.” Draco cười toe, im lặng trở lại.

Hermione chui ra khỏi lò sưởi ngay sau bữa trưa. “Harry, Draco!”

Cô gọi vào nhà. “Tôi có những kí ức!” Cô đã thu nhỏ nó và giữ nó cẩn thận.

Harry nhanh chóng bước ra. “Chào Hermione.”

Hermione mỉm cười. “Nào nào, tại sao chúng ta không đi đến văn phòng làm việc của Draco, như vậy chúng ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Harry gật đầu, sẵn sàng làm mọi thứ. Ít nhất cậu cũng muốn biết cuộc sống của mình như thế nào.

“Hmm, tôi cảm thấy khá tích cực, tôi đã có kí ức gần như của mọi người. Có lẽ một vài người không sống nữa, nhưng rõ ràng không thành vấn đề. Tuy nhiên, tôi chắc chắn rằng mỗi kí ức này đều lấy từ những người đã ở bên bờ trong suốt thời gian qua. Bằng cách đó chúng ta sẽ không phải mất thời gian kiểm tra và vứt đi tất cả những ký ức không liên quan đến bờ. Draco đâu rồi? ”

“Tôi nghĩ anh ấy đã ở trong phòng rồi ...”

Hermione mỉm cười và đi đến văn phòng, Draco đang ngồi trên ghế thư giãn và lật lật ném tờ Nhật Báo Phù Thủy.

“Tôi sẽ không tin một vài việc rác rưởi đã xảy ra ngày hôm nay ...” Anh lầm bầm. Anh liếc lên. “Hermione, tôi thấy cậu đã có những kí ức.”

Hermione mỉm cười tự hào và mở những chiếc lọ chứa kí ức. “Chúng ta sẽ bắt đầu chứ?”

5. Chương 4-2

Harry hơi bị choáng ngợp. Có rất nhiều thứ cậu đã quên. Họ bắt đầu với năm học đầu tiên của Harry và lúc này là lúc đi đến Hẻm Xéo. Hagrid và tất cả những người chủ cửa hàng đã cung cấp cho Hermione những kí ức đó, và Harry nghĩ nó thật rục rờ làm sao, mọi thứ dường như thật ... huyền diệu. Cậu cảm thấy bản thân giống như mình đã trở lại tuổi mười một một lần nữa.

Sau đó, cậu nhìn Harry-11-tuổi lên tàu hỏa. Cậu cảm thấy hơi kỳ quặc và cậu đã rất sốc khi thấy Draco rất bức bối. Draco đỏ mặt khi Harry hỏi anh về vấn đề này và trả lời: “Anh đã là một con lừa trước khi chúng ta ở bên nhau...”

Harry không thể không mỉm cười, và cậu thấy thái độ kiêu căng của Draco rất dễ thương. Harry nhìn chăm chăm vào bản thân trong ký ức về việc phân loại Nhà. Cậu bắt đầu nở nụ cười. Thật giống như xem một bộ phim vậy. Sau khi trở về từ kí ức năm thứ nhất, cậu tiếp tục cười. “Tôi đã là một Gry.” Cậu cười khúc khích. “Tôi đã thực sự đeo một cái kính xấu xí và ôi mái tóc của tôi!” Cậu cười nhiều hơn. “Tôi không thể tin rằng anh đã thích tôi đấy, Draco.”

Nghe vậy, Draco chỉ cười.

Hai người tiếp tục với các kí ức tiếp theo và dừng lại lúc kết thúc năm học thứ ba vì Harry cảm thấy khá mệt mỏi.

“Đi xem lại những kí ức thôi mà cũng thật mệt mỏi.” Harry nói sau khi hai người trở về hiện thực. Bây giờ cậu nghĩ về những điều đó ... có chút khó hiểu ... “Tôi không thể tin là câu đố đã cho Draco một quả dấm dấy.” Harry cười khúc khích.

Cậu bắt đầu trở nên cởi mở hơn với Hermione và Draco, vì họ đã dành hầu hết thời gian của buổi chiều để cùng cậu xem lại mọi thứ mà cậu đã quên mất. Cậu đã biết được nhiều điều về họ, và bây giờ cậu có thể hiểu vì sao cậu là bạn thân của Ron và Hermione.

Draco cười và gật đầu. “Ừ, Hermione này, tại sao cậu lại dấm tôi nhỉ?”

Harry cười. “Merlin, tôi quên mất anh đã là một con lừa trước đây.”

Hermione đảo mắt. “Được rồi, chúng ta có thể làm thêm một chút vào ngày mai. Chúng ta có thể bắt đầu khoảng giữa trưa, và sẽ xem đến năm thứ sáu ...”

Harry gật đầu. “Một ngày nào đó, chúng ta xem xong những kí ức đó, và rồi ...”

“Chúng ta sẽ có lại những gì chúng ta đã có.” Draco thì thầm. Harry đỏ mặt, không nhận ra rằng người kia đã đến gần. Cậu nhớ lại buổi sáng sớm hôm đó và gần như cảm thấy ngượng chín người. Chỉ một ký ức đã khiến cậu đỏ mặt như một nữ sinh, cậu không thể hình dung được nếu nhớ lại những kỷ niệm tình dục của hai người thì cậu sẽ như thế nào.

Hermione mỉm cười và ôm lấy Harry và Draco. “À, hẹn gặp hai người vào ngày mai.” Cô vẫy tay chào họ lần nữa và đi ra phòng khách.

“Hmmm, em nên ngủ trưa một lúc, một giờ sau chúng ta có thể đi làm chút gì đó. Không có gì đâu, chỉ là xem một bộ phim hay cái gì đó.”

Harry mỉm cười gật đầu cảm ơn và đi đến phòng ngủ của họ sau khi nhận được một cái ôm nhanh chóng. Những cử chỉ đơn giản của này Draco làm Harry cảm thấy thật vui vẻ.

Hai tiếng sau, Harry tỉnh dậy. Da cậu đỏ lên vì ngủ và cậu hơi run rẩy khi đứng dậy khỏi giường. Cậu khẽ ngáp và chạy vào phòng tắm để “xả nước”. Cậu cười khúc khích nhìn mình trong gương. Mái tóc cậu đang loạn hết cả lên và vẻ mặt như đang ngái ngủ.

Cậu bước chậm rãi bước xuống các bậc thang, liếc nhìn vào trong phòng nơi cậu hy vọng sẽ nhìn thấy Draco. Giống như cậu đoán, Draco đang ngủ. Anh đang ngáy ngủ lặng lẽ và Harry nhận ra rằng đây là một khuyết điểm nhỏ đáng yêu. Cậu cười khúc khích và nhẹ nhàng đi đến phòng ngủ. Cậu ngồi đó vài phút, nhìn chăm chăm xung quanh và suy nghĩ.

Đôi mắt của Draco mở ra đảo một vòng xung quanh mình. “Harry?” Anh hỏi một cách dửng dưng. “Ugh, mấy giờ rồi?” Harry cười và nhìn qua đồng hồ.

“Hmm, chín giờ rồi.”

Draco đột ngột ngồi dậy thức giấc. “Tại sao em không gọi anh dậy? Anh muốn chúng ta làm đúng những việc đã định trước, nó sẽ không khiến em quá mệt mỏi tối nay.”

Harry nhún vai. “Bởi vì lúc ngủ nhìn anh rất dễ thương.” Đôi má anh trở nên hồng khi anh nhận ra điều anh nói. Draco cười to.

“Vậy anh muốn gì vào bữa ăn tối? Hoặc, chúng ta luôn có thể thuê một bộ phim(1) và làm một số bỏng ngô, hoặc cái gì đó? Chúng ta cũng có thể đi ăn ngoài nếu anh muốn.” Harry nghĩ một chút.

“Tại sao chúng ta chỉ thuê một bộ phim? Hôm nay là một ngày cuối năm, chúng ta có thể ở nhà và tận hưởng nó.”

Draco gật đầu và đi đến lò sưởi, tay lấy một nhúm bột floo. “Anh sẽ đặt hàng, em muốn xem gì?”

Harry nhún vai. “Không quan trọng, một cái gì đó mới đi?”

Draco đồng ý và đó là chính xác những gì họ có.

Harry nằm trên ghế. Draco đã khuyến khích cậu đặt chân lên trên đùi của Draco. Lúc đầu cậu hơi ngại, nhưng khi Draco bắt đầu massage chân, cậu không thể nói không! Đặc biệt là khi những ngón tay của anh bắt đầu làm điều gì đó bất hợp pháp. Harry đỏ mặt bối rối khi bắt đầu suy nghĩ về những thứ khác mà ngón tay của Draco có thể làm. Không! Không nên nghĩ đến những điều đó! Harry! Mà thậm chí còn không biết anh ấy là ai! ... Nhưng, anh ấy là chồng của mà sau tất cả ... KHÔNG!

Cậu thu chân lại ngay lập tức, vui mừng vì Draco không biết được suy nghĩ của cậu. Cảm ơn khi đã tắt hết đèn, nếu không cậu sẽ nhận được vài câu hỏi là lạ về khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Cuối cùng, bộ phim kết thúc, và Harry khẽ ngáp. Draco chà chân. “Em có vẻ mệt mỏi, gần nửa đêm rồi.”

Harry nhún vai. “Không, chỉ hơi đói.”

“Em có muốn anh nấu một cái gì đó không?” Draco hỏi, đã chuẩn bị sẵn sàng để nhảy lên và nấu vài món ăn nếu cần thiết.

Harry lắc đầu. “Không, tôi không biết nó là gì, tôi đã thực sự ... đói, nhưng không muốn ăn...” Cậu nhún vai.

Draco có vẻ bối rối, và rồi anh chợt nhớ ra. “Ôi chúa ơi, anh quên mất, em phải uống máu hằng ngày!”

Harry bị sốc bởi tin này.

“Khi chúng ta liên kết, vì em là một thiên thần ma cà rồng, em phải uống máu của anh mỗi ngày.” Draco vỗ trán. “Điều đó giải thích tại sao em lại đói, thậm chí nhiều hơn, em cần máu của anh! Làm thế nào anh lại quên chứ!!”

Harry gật đầu, vẫn còn hơi sốc. “Vậy ... làm thế nào để tôi có thể, ừm, no?”

“À, em có thể lấy máu từ bất cứ tĩnh mạch nào. Không quan trọng ở đâu. Anh nghĩ rằng nơi tốt nhất là cổ ... nhưng, nếu em không thoải mái ... em có thể sử dụng cổ tay anh.”

“Được rồi, tôi nghĩ nó sẽ thật đơn giản...”

“Anh chắc chắn nó sẽ đến với em, bản năng và tất cả những gì liên quan... Khi lần đầu tiên em làm điều đó, dường như em biết chính xác phải làm gì.” Draco nắm lấy cổ tay cậu.

Harry lo lắng cầm lấy cổ tay Draco. Cậu có thể cảm thấy Draco duỗi cong cổ tay để cậu có thể nhìn thấy tĩnh mạch dễ dàng hơn. Cậu ngại ngùng cúi xuống và liếm vào cổ tay anh một chút. Hơi xấu hổ. Cậu không nghĩ là da anh ấy sẽ ... ngon. Cậu có thể cảm nhận được sự nhịp nhàng của máu trong các tĩnh mạch của Draco khi cậu liếm một chút nữa ở cổ tay. Cậu nhún vai và bắt đầu cắn nhẹ lên da. Cậu có thể nghe thấy Draco thở hổn hển, và cậu thấy khá tích cực, không phải ngạc nhiên. Cậu đỏ mặt và quyết định làm tốt

hơn. Cậu cắn chậm vào cổ tay. Hương vị ấy không hề giống những gì cậu từng nếm thử. Cậu suýt thì say trong nó như một con vật. Draco không thể có đủ.

Rồi cậu nghe thấy nó, tiếng ồn khiến cậu đỏ mặt. Draco rên rỉ. Harry giật mình giật mình và nhanh chóng liếm vết thương. “Um-uh ... vâng, cảm ơn.”

Draco mỉm cười với cậu, cố gắng hành động bình thường, nhưng đôi mắt anh đã nói rằng anh ta đã quá xa vời. Họ chỉ ngồi đó nhìn chăm chăm vào nhau. Draco từ từ ngả người về phía trước để hôn cậu. Đôi mắt Harry mở to. Môi của Draco rất gần, chỉ để chạm vào anh.

Anh dừng lại.

“Draco ... không ... tôi xin lỗi ... tôi không thể ...” Harry nói, cảm thấy khá xấu hổ.

“Oh.” Draco có vẻ thất vọng và ngại ngùng. “Bây giờ, ừm, ngủ đi.” Anh nói, ngồi dậy nhanh và rời khỏi phòng.

Harry nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Cậu chợt cảm thấy như là một cái hôn đầy đủ. Tại sao cậu không muốn hôn Draco? Anh ấy là chồng của cậu. Chỉ là cậu... không biết anh. Nó giống như hôn một người lạ mặt tuyệt vời, và vì một lý do nào đó, cậu không muốn điều đó. Cậu muốn hôn người đàn ông mà cậu yêu. Cậu muốn tìm hiểu thêm về Draco mà cậu đã từng yêu. Thật là ngớ ngẩn, nhưng đó là những gì cậu muốn. Để yêu một lần nữa ...

“Hãy cho nó thời gian.” Cậu tự trấn an và ngồi dậy, đi ngủ.

6. Chương 5: Trip Down To Pensieve Land

Sáng hôm sau Harry cảm thấy có thêm động lực. Cậu càng ngày càng nghĩ rằng khi cậu yêu Draco một lần nữa, hai người có thể quan hệ tình dục ... khụ ... là có lại những gì họ từng có! Đúng thế! “Harry, làm điệu hooc môn của mày đi!”

Sau khi tắm rửa, Harry đi lại nhộn nhịp quanh nhà bếp. Cảnh tượng này đập vào mắt Draco khi anh đi xuống cầu thang. “Harry yêu dấu, tại sao em dậy sớm thế, mới 8 giờ ... và tại sao em lại làm bữa ăn sáng, anh đã nói là anh có thể làm chúng rồi mà?”

Harry nhún vai. “Không sao, tôi hơi ngạc nhiên là khả năng nấu nướng của tôi không quá tồi tệ.” Cậu mỉm cười với anh. “Tóc thật đẹp.”

Draco rên rỉ. “Oh Merlin,” Harry chăm chú nhìn những chiếc bánh mà cậu đã làm trong nỗi sợ hãi. “Dù sao thì em đã nhìn thấy anh xấu xí trước đây, anh chắc chắn bây giờ cũng không khác gì so với lúc đó.” Anh ngồi xuống ghế. “Bên cạnh đó, em phải yêu tất cả của anh, và anh không phải lúc nào cũng là một Draco – hoàn – mỹ.”

Harry cười. “Không quá tệ đâu.” Cậu xoa tóc anh khi đi ngang qua. “Thực tế thì, anh trông khá dễ thương với mái tóc lộn xộn này đây.”

Draco cười toe toét.

“Mình đã có thêm vài lọ kí ức!” Hermione nói vang khi bước vào nhà. Cô cười toe toét khi bước vào bếp. “Đi nào các chàng trai, đã đến lúc để xem thêm một số ký ức rồi.”

Harry thực sự nhào vào ôm cô ấy trong sự phấn khích và bắt đầu việc đi xem các kí ức.

Họ đã dành nhiều thời gian để xem tất cả những kỷ niệm về những năm sau ở Hogwarts của Harry. “Ồ, chúng tôi đã bao giờ xa nhau chưa?”

Hermione cười. “Thành thật mà nói, đôi khi không thể tách rời hai người ra khỏi nhau.” Cô ấy thở dài. “À, mình chắc rằng đây là kí ức người cuối cùng ... ừm, ngoại trừ kí ức của Draco.” Cô bật một bóng đèn màu hồng. “Ừm, mình sẽ đi ngay bây giờ, mình biết rồi, để mình tự đi, mình sẽ quay lại vào ngày mai.”

Harry gật đầu và Hermione rời đi ngay sau đó. “Ừm ...” Bầu không khí hơi căng thẳng. “Có thể bắt đầu, không?”

Thật xấu hổ ...

“Vây ...” Draco lo lắng. “Anh nghĩ anh sẽ cho em thấy nụ hôn đầu tiên của chúng ta, em thấy được không? Nó rất có ý nghĩa, bởi vì đây là khi chúng ta thực sự nhận ra rằng chúng ta, ừm, em biết đấy, với nhau ...”

Harry gật đầu. “Vâng, tôi nghĩ đây là một cơ hội quan trọng, đúng không?”

Hai người nhìn chăm chăm nhau vài phút, Harry không chắc đó là do bối rối hay căng thẳng. Cuối cùng Draco cũng lên tiếng. “Vây thì, chúng ta hãy thực hiện nó!” Đôi mắt của Draco mở to. “Không được tốt, em biết không, những kí ức, ...”

Một nụ cười khúc khích chạy ra khỏi bờ môi của Harry. “Ồ, âm thanh khá là...” Một vài tiếng cười khúc khích ... sau đó cậu không thể kìm nó lại, cậu cười to. Khuôn mặt Draco trở nên đỏ hồng như quả cà chua.

“Không phải do buồn cười, không phải lỗi của anh, nó, anh không kìm được...”

Harry gật gật đầu, vẫn cười, cười đến chảy nước mắt: “Tôi xin lỗi,” Nhưng cậu không có vẻ gì là xin lỗi cả! “Wow, tôi chỉ cảm thấy tốt để cười thôi.” Draco thở dài. “Chúng ta hãy xem một vài ký ức.”

Harry cảm thấy nóng. Rất rất nóng. Cậu đã chứng kiến nụ hôn đầu tiên của hai người, tuy rằng cảnh tượng đã bị censored không ít. Cậu chắc chắn mọi cảm xúc đã được trưng bày hoàn mỹ trên khuôn mặt của cậu. Làm thế nào để cậu sẽ sống sót khi nhìn thấy “lần đầu tiên” của hai người đây?!

Draco cũng không hơn cậu bao nhiêu. Suy nghĩ về nụ hôn đầu là một việc, xem nó diễn ra là một việc hoàn toàn khác! Giọng của anh có chút khàn khàn: “Vây ... ời, em nghĩ sao?”

“Nó rất thú vị.”

“Điều đó không hay một chút nào.”

“Ồ, không, tôi nghĩ nó là ...” Harry đỏ mặt. “Chúng ta không nên nói về điều này ngay bây giờ, vẫn còn những ký ức khác nữa mà?”

Oh, Merlin. Họ có bao giờ làm gì khác ngoài hôn hít? Họ hiện đang xem nụ hôn khóa môi đầu tiên của họ.

Không phải trong thực tế! Đây là những những kỷ niệm của hai người ...

Harry – người thật – không nhận ra mình đang nhích lại gần Draco hơn và thậm chí trước khi cậu nhận ra mình đã làm điều đó, cánh tay của Draco đang quàng trên vai cậu.

Và họ đang âu yếm!

Cậu và Draco đang âu yếm! Và ... cậu thích điều này!

Vì vậy, có lẽ cậu không hoàn toàn yêu Draco, nhưng cậu đã có một số cảm xúc dành cho anh. Cậu đang xem xét ý định ở cùng anh và những việc khác.

Draco dường như hụt hơi khi họ kết thúc với một ký ức khác. “Hmm,” anh thở dài. “Em có muốn ăn tối không? Ừm, kí ức tiếp theo là lần đầu tiên của chúng ta ... vì vậy, nó sẽ mất một thời gian.”

Harry cười ngọt ngào. “Tôi rất thích ăn tối,” đôi mắt cậu lóe lên tinh nghịch. “Nhưng trước tiên, tôi muốn thưởng thức thứ khác.”

“Cái—?” Draco chưa kịp nói hết câu, bởi vì Harry vòng tay quanh cổ anh và đâm móng tay vào cổ anh. Draco đã bị sốc không nhẹ, nhưng khi Harry bắt đầu liếm vào tĩnh mạch của anh, anh buông ra một tiếng rên rỉ.

Tiếng rên của Draco dường như đẩy Harry đi xa hơn. Cậu nhún vai, rít lên một tiếng qua kẽ răng. “Mm, Draco.” Draco thở dài lặng lẽ.

Đôi mắt của Draco bắt đầu mơ mơ hồ hồ. Hơi thở của anh trở nên ngắn và nhanh hơn, không thể ngăn được tiếng rên rỉ thoát ra. Có vẻ như đã rất lâu từ lần cuối cùng Harry làm vậy với anh. Merlin, làm thế nào cậu đã sống sót trong tuần qua nhỉ?

Harry dần dần cắn vào cổ, hút máu theo cái cách như cuộc sống của cậu phụ thuộc vào nó.

Đôi mắt của Draco mở to. Chúa ơi, làm thế nào cậu đã sống sót trong giờ qua?

Harry ngừng hút máu và nhàn nhã liếm cổ Draco, chữa lành vết thương cậu đã gây ra. Cả cậu và Draco vẫn chưa nhận ra, những vết cắn của cậu hơi lớn, đủ để thoát ra mùi máu như hương dâu tây ...

“Tôi nghĩ,” Harry lẩm bẩm, đủ lớn để Draco nghe thấy. “Tôi quan tâm đến anh, Draco Malfoy ... mặc dù thực tế là tôi hầu như không biết anh.”

“Em biết anh, Harry, đâu đó sâu thẳm tâm hồn em, em vẫn còn nhớ anh.”

Harry đảo mắt. “Anh có bị nhầm lẫn không?”

“Em yêu nó.”

Harry cười khúc khích. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

7. Chương 6: Sex To Make You All Love Me Again

Bữa ăn tối đã kết thúc và Harry háo hức quay trở lại quầy rượu. Cậu đã có một sức sống mới và cậu không thể tự kiềm chế bản thân nữa ... cậu thực sự, thực sự muốn được chứng kiến lần đầu tiên. Gì? Cậu là một người đàn ông đã trưởng thành và đã không làm nó ... một tuần! Cho nên cậu được phép cảm nhận theo cách này!

“Đừng đánh giá tôi!” Harry hét toáng lên cho dù xung quanh không có ai.

“Er ... cái gì?”

Draco và Harry đang bị cuốn vào ký ức, và Draco đã có thể cảm nhận được sự kết hợp của hơi nóng ...

“Chỉ để cảnh báo em, điều này sẽ được thay ...”

“Draco, em muốn anh ...”

“... thế rõ ràng?”

Harry cảm thấy mình khá vui.

“Draco, em muốn kết thúc việc làm tình...” Draco từ từ bắt đầu chà xát dương vật của Harry, làm cho cậu ngồi trên người anh phát ra tiếng rên rỉ.

Harry thực sự đã nhận được kha khá ... lửa nóng từ màn hình. Cậu không nghĩ đó là bất cứ thứ gì ... như thế này! “Wow ...” Cậu mất một khoảng thời gian khó khăn để tìm lại giọng nói của mình, “Điều này thật là thú vị ...”

“Tiếp tục xem,” Giọng Draco nghe có vẻ khàn hơn bình thường. Tất cả những điều này thực sự đã làm bé Harry nho nhỏ càng thêm cương cứng.

“Đi nào Draco! Em điên mất, em muốn anh ở bên trong em.”

Merlin.

“Em thích điều đó?”

Không fucking shit.

“Vâng, em thích nó.”

Mợ nó! May mắn ... chờ đợi—

“Một lần nữa?”

Một lần nữa?! VẮNG!

“Erm ...” Draco bối rối, “Sao.... sao em lại...?”

“Làm tình rất tuyệt vời,” Đúng, đó là sự thật, “Anh?”

“Hmm ...”

“Em muốn tắt nó đi.” Vui lòng nói có ... hãy nói có..

“Tại sao?”

“Em mệt mỗi khi xem nó.”

“Nhưng -”

“Em muốn làm việc khác cơ.”

Nói xong, Harry nhảy phóc lên người chồng cực kỳ đáng yêu của mình.

Harry và Draco nhảy khỏi chiếc ghế bành và bổ nhào lên ghế dài, Harry bắt đầu rù quền Draco. Harry không thể tách tay mình khỏi cơ thể Draco, và đôi cánh của cậu xòe ra, tỏa ra mùi hương tuyệt vời.

“Hmm ... Draco ...”

“Harry – ahhh,” Draco thở dài một tiếng khi Harry cọ xát mình. “Có phải em – oh! Em có chắc chắn muốn làm điều này không?”

“100%.”

Để khẳng định lời nói của mình, Harry đẩy mạnh thứ cương cứng của mình solo với thứ của Draco. “Ah, fuck— Chúa ơi ... Harry!” Draco không cần tốn quá nhiều thời gian để khiêu khích cơ thể Harry, cậu trông có vẻ như ... không có gì đáng kể!

Harry chộp lấy môi Draco, lưỡi của cậu quấn lấy lưỡi của chồng cậu. Đôi bàn tay cậu chạm vào da anh ta một cách vô cùng.

“Draco, làm ơn đi ...” Harry van xin, mùi hương ngọt ngào mạnh mẽ. Draco bắt lấy lời gợi ý và bắt đầu đột kích Harry khiến Harry phát điên lên. “Ah, Draco!”

Điều đó đã đủ cho cả hai, và ném mọi thứ qua biên giới. Harry đột nhiên buồn ngủ và sụp đổ ngã gục với người bạn đời của mình. “Đó là ...”

Draco thở dài, nằm xuống ghế và kéo chăn lên. Harry cười toe toét, “Tuyệt vời.”

8. Chương 7: Loves, Memories, And Babies

Hermione đi vào nhà Draco và Harry, không ai trả lời cô, vì vậy cô cho rằng hai người vẫn ngủ. Cô không có thời gian để chờ họ thức dậy. Cô ấy cần lấy lại những kí ức... ngay lập tức! Họ không nên có vấn đề với chúng ... có lẽ mình nên nhẹ nhàng đi vào và lấy nó.

Những gì cô không mong đợi đã đập vào mắt cô khi cô bước vào. Harry nằm ườn lên trên người Draco say ngủ, và cánh tay Draco vòng qua ôm lấy Harry, trên mặt Draco không giấu nổi hạnh phúc. Aw! Tôi rất vui vì tôi đã để họ ở lại với nhau!

Cô lấy lại các lọ đựng kí ức và nhanh chóng rời đi. Draco mỉm cười kéo Harry lại gần hơn, “Cảm ơn Merlin, anh có thể hành động.”

Hmm, cái gối xinh xắn của mình ... Harry ôm chặt lấy cái gối cứng của mình, cọ cọ đầu vào nó. Cậu nghe thấy một tiếng cười khàn khàn từ cái gối. “Hm?” Cậu lẩm bẩm một cách buồn ngủ, “Im lặng nào gối, tôi đang cố gắng – oh, Draco!” Harry có thể cảm thấy miệng mình bắt đầu cong lên.

Draco cười toe, “Vây bây giờ, anh là một cái gối, đúng không?”

“Uhhh ...”

“Được rồi, Kitten, em có thể đổ lỗi cho sự buồn ngủ.”

(Ở chương nào đó, có nhắc đến anh nhà gọi Harry là mèo đó, Kitten này chắc là phiên bản đặc biệt của Kitty =)))

“Oh, thôi nào, anh là chồng em, em được phép ngốc ngốc khi ở với anh.”

“Đúng vậy, tình yêu của anh, em có thể như vậy.” Draco bóp cổ Harry, khiến người kia hét lên. “Bây giờ, nếu em không di chuyển móng của em, anh sẽ có việc để làm đây.” Harry nhanh chóng nhảy sang bên kia chiếc ghế.

“Chúng ta ngủ bao lâu?”

“Sửa lại một chút, là em đã ngủ bao lâu.”

“Em?” Harry lại đỏ mặt, “Anh có thể đánh thức em dậy ...”

“Và bỏ lỡ một cảnh tượng vô cùng gợi cảm? Không đời nào!” Draco nhú mày với người bạn đời, “Hơn nữa, nhìn em có vẻ thoải mái, anh không muốn làm hỏng điều đó.” Draco đứng dậy và đi đến bếp.

“Ừm... em đã, đêm hôm qua em ngủ không ngon lắm ...” Theo câu hỏi của Draco, cậu tiếp tục, “Em đã có những giấc mơ kỳ lạ, em nghĩ đó là ký ức, nhưng mỗi lần em cố gắng để khám phá ý nghĩa đầy đủ của chúng ... Em lại thức tỉnh. ”

“Những kỷ niệm đó là những gì chúng ta xem hử?” Draco hơi bối rối, Harry không nhớ rõ các kí ức ư?

“Không, em nghĩ đó là những kí ức khi em còn nhỏ, những người rất khó chịu ... Em không bao giờ có thể nhìn thấy khuôn mặt của họ, nhưng có hai người khá là ... to lớn.” Harry nhăn lại trán suy nghĩ, “Em có bao giờ nói gì về thời thơ ấu của em không?”

“Em không đề cập đến nó rõ ràng, nhưng em đã nói rằng gia đình muggle của em – nhà Dursley, đối xử với em rất tồi tệ. Anh nhớ em có nhắc đến một ông chú mập, và một con lợn là một người anh em họ của em.”

“Điều đó giải thích vì sao ...” Harry lùi lại, nghĩ nhiều hơn, “Anh có nghĩ rằng em sẽ nhớ lại cuộc sống trước đây của em không?”

“Hermione nói rằng em có thể nhớ lại, nhưng cần một điều gì đó để kích thích nó.” Harry có thể nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi, “Oops! Dù sao, anh chắc chắn những kí ức sẽ trở lại với em thôi.”

Harry đứng dậy khỏi ghế dài, theo sau Draco vào trong bếp. “À, tin tốt lành là, em biết cuộc sống của em với anh là thế nào.” Harry cười toe toét, “Và bây giờ, nói thế nào nhỉ, ... em nghĩ em biết em yêu anh rất nhiều.”

Draco dừng lại những gì đang làm, hiển nhiên là anh vô cùng bất ngờ. Anh nuốt nước miếng, bình tĩnh lại, “Em có chắc không?”

“Chắc chắn, Draco tuyệt vời của em ... và mặc dù em không nhớ hết mọi thứ chúng ta đã làm cùng nhau, nhưng em biết anh là người đặc biệt, vì em yêu anh. Em nghĩ rằng em sẽ luôn yêu anh, kể cả khi tôi em không bao giờ nhớ hết các kí ức. ”

“Ồ, Harry, em không biết em khiến anh hạnh phúc như thế nào đâu!” Anh bỏ mọi thứ qua một bên và kéo người bạn đời nhỏ bé của anh vào vòng tay anh, xoay quanh cậu. “Anh yêu em rất nhiều, Kitten.”

“Em cũng yêu anh, Draco.” Harry cười khúc khích, “Mãi mãi”.

Một khi hai người kết thúc bữa ăn sáng muộn, Draco đỡ Harry đứng dậy, đi lên phòng. Mắt Harry mở to, “Draco, anh đang làm gì thế?”

“Đưa em đến phòng của chúng ta, em thật ngớ ngẩn, em phải thay quần áo để đi đến buổi hẹn của em hôm nay,” Draco nói với cậu, như đây là điều hiển nhiên nhất trên thế giới!

“Một lời nhắc nhở tốt đẹp,” Harry càu nhàu, đặt trên pout nổi tiếng của mình.

“Xin lỗi tình yêu, Hermione đã gọi đến trước đó và nói rằng cô ấy cần phải kiểm tra em bé.”

“Em có thể nói là nó đang làm điều kỳ diệu,” Harry bĩu môi, “ý em là, nhìn bụng em này, nó đã trở nên to lớn ... Chỉ là ...”

“Khoảng bốn tháng, Hermione nói rằng em rất bình thường.”

“Nhưng ... nó quá lớn!” Cậu bĩu môi.

“Nó không lớn, Kitten. Anh hầu như không nhận thấy nó!” Draco an ủi người bạn đời bĩu môi của mình.

“Em đoán ...” Harry cười toe toét, “Có lẽ, chúng ta sắp có con rồi!”

Draco mỉm cười, “Và anh không thể chờ đợi lâu hơn được nữa.”

Cuộc hẹn của Harry thật đáng kinh ngạc, và họ đã phát hiện ra một thông tin mới ... họ không phải có một đứa con, là hai đứa! Khi Draco nằm trên giường vào buổi tối, anh không thể ngăn nụ cười khi nhớ lại phản ứng của Harry ...

“Ồ, mình ... điều này rất thú vị,” Hermione lẩm bẩm, khi cô xem kết quả kiểm tra của Harry.

“Thú vị vậy sao? Có điều gì đó không ổn với đứa bé? Ô, có phải từ khi mình rơi xuống không? Mình biết mình không nên bay, nhưng ...” Draco cắt ngang cậu.

“Tình yêu, anh chắc chắn nó không có gì xấu đâu ... đúng không, Hermione?” Draco hơi lo lắng, hy vọng đó là một điều thật thú vị.

“À, là về đứa trẻ ... bỏ không có ...” khuôn mặt của Harry và Draco đều sầm xuống, mắt Harry ứa nước. Draco bị sốc. Khuôn mặt của Hermione treo lên nụ cười rạng rỡ: “Cậu đang mang thai hai đứa!”

Harry giật mình: “Hai đứa trẻ? Bọn mình có một cặp song sinh?” Cậu không kìm nén nổi hứng thú của mình, “Draco, chúng ta đang có cặp THIÊN THẦN song sinh!”

Draco ôm Harry chặt chẽ hơn, kéo cậu vào một nụ hôn. “Hai đứa ... ai biết chúng ta sẽ may mắn như thế này cơ chứ?”

Harry ngẩng đầu lên nhìn người bạn đời của mình. “Dragon? Tại sao anh không ngủ?” Cậu hỏi.

Draco hôn hôn trán cậu, “Anh đang suy nghĩ về những gì chúng ta được biết hôm nay.”

“Thật là tuyệt vời, phải không? Em nghĩ em bắt đầu nhớ lại rồi, vì một lý do nào đó, em nhớ rằng anh rất thích khi em...”

Draco bật cười.

“Không phải như thế!” Anh cười nhiều hơn, “Mặc dù nó cũng thật tuyệt vời nhưng anh đang nghĩ về buổi hẹn lúc sáng cơ!”

Harry đỏ mặt ngay lập tức. “Ah ... Vâng,” cậu hắng giọng, đôi tai cậu đỏ, “Em cũng đang nói về điều đó ...”

“Anh chắc là em, Kitten,” Anh mỉm cười trêu chọc: “Bây giờ em nên ngủ, không, anh có ba người để chăm sóc, chúng ta không thể khiến em trở nên không lành mạnh!”

Harry gật đầu, đôi mắt mở to, “Đương nhiên!” Cậu âu yếm Draco, ngay lập tức rơi trở lại vào giấc ngủ.

Draco lắc đầu kinh ngạc, “Anh sẽ không bao giờ ngừng ngạc nhiên trước khả năng ngủ quên của em.”

Những suy nghĩ cuối cùng của anh trước khi chìm vào giấc ngủ là: Harry có nói mình lấy lại trí nhớ của mình không nhỉ?

9. Chương 8: Somewhere In The Back Of My Mind

Ngày hôm sau, Harry và Draco đón tiếp Narcissa và Lucius Malfoy. Harry rất sung sướng khi nhìn thấy họ, cậu ngay lập tức bị kéo vào một cái ôm của Narcissa, “Ồ, đứa con tội nghiệp của tôi!”

Draco bĩu môi nói, “Còn con thì sao?”

“Oh, thôi nào, con có bị mất trí nhớ đâu!” Narcissa lên tiếng.

Harry cười khúc khích, “Mẹ, là một Malfoy, mẹ phải nhớ, anh ấy là chồng của con, điều này sẽ ảnh hưởng đến anh ấy đấy!”

“Ồ, con đúng Harry yêu dấu à,” Bà ôm cục cưng của mình thật chặt, “Bí ngô nghèo nàn của mẹ, mẹ sẽ làm tốt hơn, con thấy sự ngu ngốc của St. Mungos đấy, họ không biết cách chữa đúng cách bệnh mất trí nhớ!”

“Mẹ, con không nghĩ là chúng có thể làm được nữa ...” Draco nói với bà, ước gì có thể có cách khác.

“Dragon của mẹ, có thể là, họ không có đủ ... nguồn lực,” Bà mỉm cười. Harry biết đó chắc là nơi mà Draco đã nhận nó.

Lucius ngồi trên ghế sofa cười khúc khích, “Đúng là Draco, tại sao ta lại không nhờ Severus nấu một thứ gì đó ngay lúc này nhỉ?”

“Dạ?” Draco nghiêng đầu sang một bên như một con cú con bối rối, nó làm Harry thấy đáng yêu đáng kinh khủng.

“Lucius, anh không phải nói với chúng!” Narcissa nhẹ nhàng vuốt nhẹ đầu chồng mình, mặc dù bà không thực sự thất vọng.

“Xin lỗi, em yêu, anh không thể giữ nó được,” Lucius mỉm cười ngây thơ. Vâng, Lucius Malfoy chỉ mỉm cười ngây thơ.

“Nói cho chúng con biết cái gì?” Harry có thể chắc chắn Draco đang từ từ mất kiên nhẫn, vì vậy, là một người bạn đời tốt, cậu vòng tay ôm lấy anh để giúp anh bình tĩnh. Draco mỉm cười với cậu một chút vì điều đó, ngay lập tức mất đi sự căng thẳng của mình.

“Trang viên Malfoy có một Tầng thư rất rộng ... những cuốn sách, vậy nên, vào thứ hai bọn ta phát hiện ra những thông tin khủng khiếp, mẹ tìm vài loại thuốc hoặc phép thuật có thể chữa bệnh”, Narcissa gật đầu với cậu. Để tiếp tục, bà đã đưa đến một tin bất ngờ vui mừng, “Trong khi tìm kiếm, mẹ tìm thấy có một loại thuốc có thể chữa bệnh mất trí nhớ, mẹ nghĩ nó sẽ có giá trị rất lớn.”

Đôi mắt của Draco và Harry mở to, tại sao St. Mungos lại không có thứ gì có thể cứu chữa được mất trí nhớ? Ngay cả khi đó không phải là điều chắc chắn, Harry chắc rằng nhiều gia đình sẽ sẵn sàng thử nó! Đặc biệt là nếu có nhiều trường hợp giống như Harry! Draco đột nhiên tỉnh táo, “Phải mất bao lâu để pha chế?”

Về mặt của Narcissa trầm xuống, “Đây là lý do tại sao bọn ta không hét lên, con yêu, chúng ta không muốn con biết ngay, vì không muốn cho con hy vọng quá sớm ...” Bà nói, “Phải mất gần một năm để pha chế. Và nó rất đặc biệt, cơ hội sản xuất nó một cách chính xác là rất thấp, ngay cả Severus cũng không chắc chắn bản thân có thể làm được – ít nhất là bằng khả năng của cậu ấy, chứ chưa nói đến giúp đỡ người khác. Những loại thuốc đó ... không nên được chia sẻ với người khác mà, con hiểu đúng không?”

“Vâng, thưa mẹ ... nhưng, nếu con giúp, con sẽ làm bất cứ điều gì để giúp đỡ, dù nó kết thúc thất bại, con cũng muốn thử, ai biết được? Có lẽ trong một năm Harry sẽ nhớ lại ...” “Draco có hy vọng lạc quan về toàn bộ sự thử thách, nhưng anh không thể giúp hy vọng về cậu của anh nhiều lên.

Harry vẫn còn bị sốc về những điều này, cậu cần ngồi xuống và nghĩ. Có một cơ hội để cậu có thể nhớ lại được! Nhưng, nếu thuốc không thành công thì sao? Hoặc tệ hơn, nếu nó không có tác dụng tốt? Điều gì sẽ xảy ra nếu nó chỉ làm cho cơ hội để lấy lại trí nhớ của mình ít hơn? Narcissa đi đến chỗ cậu và kéo cậu lên ghế ngồi với Lucius và bà, Draco ngay lập tức đi theo, quì trước mặt cậu, “Harry, tình yêu của anh, em nghĩ sao?” Draco hỏi, không muốn bắt buộc cậu.

“Em nghĩ ... pha chế nó là một ý tưởng hay, nhưng ... em vẫn phải nghĩ về mọi khả năng có thể xảy ra. Em không chắc liệu đó có phải là một ý tưởng hoàn hảo không... Như anh nói, đó là một loại thuốc không nên chia sẻ với người khác. Em nghĩ là nếu em muốn cơ hội đó ...” Cậu nghĩ thêm một chút nữa, trầm ngâm hồi lâu. “Em nghĩ, nếu anh giúp thầy ấy thì đó là một ý tưởng hay, vì vậy chúng ta luôn có lựa chọn ... nhưng em không thể hoàn toàn quyết định cho đến khi nó được thực hiện. Em thực sự cần phải suy nghĩ kĩ thêm về việc này. ”

“Đó là một quyết định tốt, Harry,” Narcissa kéo chàng trai nhỏ vào lòng, thì thầm với cậu và xoa lưng cậu. Xem ra, cậu đã học được rất nhiều điều.

“Con sẽ bắt đầu giúp Severus ngay lập tức, khi nào thì thầy ấy bắt đầu pha?” Draco nhanh chóng nhảy lên xe. Bất cứ điều gì Harry muốn, anh sẽ lấy nó cho cậu được!

“Cậu ta ngủ rồi, khi cậu ta bắt đầu làm, ta sẽ bảo hắn liên hệ với con càng sớm càng tốt”, Lucius cũng tham gia vào việc an ủi người con dâu nhỏ bé của mình.

Thời gian tiếp theo chìm vào im lặng, xen lẫn tiếng thở dài nhẹ nhàng của Harry. Narcissa nhận ra rằng cậu đã ngủ thiếp đi trong lòng bà, và gọi cho Draco để chuyển giao trách nhiệm. “Có lẽ nó đã cạn kiệt sức lực từ mọi thứ, đưa nó lên giường và thực sự nên để nó ngủ trưa,” Bà đưa cậu đến chỗ Draco, ngạc nhiên khi thấy chàng trai trẻ quá nhẹ cân. “Về thôi Lucius, chúng ta có thể đến thăm vào ngày mai.” Bà nắm lấy tay chồng mình và vẫy chào tạm biệt con trai mình. Tặng Harry một nụ hôn lên má, rồi đi vào lò sưởi với Lucius và bột floo.

Draco đưa tiểu tình nhân của mình lên giường, ôm cậu vào ngực một cách yêu thương. Anh chỉ hy vọng mọi việc sẽ ổn, Harry xứng đáng hơn bất cứ ai mà anh biết để có lại trí nhớ, toàn bộ và sống động.

Khi Harry tỉnh dậy vài giờ sau đó, cậu ở một mình trong phòng ngủ. Cậu nhớ tất cả những gì họ đã biết được trước đó và không thể không cảm thấy hy vọng. Tất cả mọi thứ có thể được sắp xếp trong một năm ... Không, Harry tồi tệ! Mà không thể có quá nhiều hy vọng! Cậu quyết định rằng cậu cảm thấy khá thoải mái, và đứng dậy để xem Draco đang làm gì.

Cái nhìn chào đón cậu thật đáng yêu ... nhưng thật là buồn cười. Draco đang ở trong nhà bếp mặc tạp dề của Harry và nấu đồ ăn tối. Ồ không! Đó không phải là phần vui nhộn, phần buồn cười là anh ấy đã mở nhạc salsa với dàn loa âm thanh lớn của họ và đang nhảy múa xung quanh khi anh ấy nấu. Anh ấy đang sử dụng ... máy trộn muối như maracas à?! Harry không thể không cười khúc khích, nước mắt chảy ra do cười quá nhiều. Cậu muốn giữ nguyên cảnh này và xem lâu hơn, nhưng ... thật buồn cười!

Draco ngay lập tức ngưng nhún nhảy, vung một chiếc thìa bằng gỗ. Nhạc dừng lại và má anh đỏ lên khi anh nhận ra là Harry đang cười anh. Máu đỏ lan ra khắp khuôn mặt của anh và điều đó đã khiến cho Harry trở nên vui hơn. “Ồ, Draco, em không biết đó là những gì anh làm khi — ” Cậu cười to hơn, “Khi em không ở bên cạnh!” Cậu dường như không thể dừng lại, và cậu đã thành thật bò lăn ra sàn mà cười!

Cố gắng để cứu lấy niềm tự hào bị mất của mình, Draco tiến lại gần Harry và hôn cậu, luồn lưỡi anh trượt vào giữa đôi môi đáng yêu. Anh mỉm cười và vỗ vào mông Harry, “Em không nên lén nhìn người khác.” Sau đó, anh trở lại bếp và tiếp tục nấu ăn, ồn ào với những bài hát Latino hấp dẫn.

Harry đã quá sốc khi và không kịp nói bất cứ điều gì, thay vì vậy, cậu ngồi lại để xem người bạn giai gởi cảm của mình nấu cho họ một bữa ăn rất thơm ngon. “Anh biết đấy, Dragon, hôm nay em cần phải thưởng thức máu của anh.”

Những tiếng rên của Draco vang lên khi Harry cắn xuống cổ anh, hút máu nhanh và như đang ... khao khát! Nếu Draco không biết rằng Harry đã ăn tối một giờ trước, anh sẽ nghĩ cậu rất đói. Harry cọ xát thứ kia của mình vào người bạn đời của mình và kéo hai người lại gần nhau, kéo Draco lên đỉnh. Cậu không thể hút đủ máu ngon để thỏa mãn mình. Tuy nhiên, khi Draco buông ra những tiếng rên rỉ, cậu không còn hứng thú

hút máu nữa và nhanh chóng chữa lành vết thương. Ngay lập tức đôi môi của họ đung nhau và tiếp tục đam mê khác của họ. Harry cọ xát chúng một lần nữa, “Draco, em cần anh ... bên trong em.”

Đó là tất cả những lời mời Draco cần, và anh kéo Harry xuống. Họ đã thức dậy rất muộn vào đêm đó, không ai trong số họ có thể có đủ những thứ khác.

End!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/endless-love>